

Број 04-34/62-3

Датум 13 -12- 2021

**Наставно уметничко научном већу
Факултета примењених уметности**
Краља Петра 4,
Београд

Београд, 06.12.2021.

Сенату Универзитета уметности у Београду
Косанчићев венац 29,
Београд

Комисија за оцену и одбрану докторског уметничког пројекта кандидаткиње **Милице Вучковић „Перцепција уметничког дела код класно различитог посматрача: интерактивна изложба слика и просторних инсталација“** у саставу: Марко Лађушић, редовни професор ФПУ, Београд, председник комисије, мр Мирослав Лазовић, редовни професор ФПУ, Београд, др. ум. Драган Здравковић, ванредни професор ФПУ, Београд, др. ум. Димитрије Пецић, редовни професор ФЛУ, Београд и мр Даниела Фулгоси, редовни професор, ФПУ, Београд, ментор, подноси Наставно уметничко научном већу Факултета примењених уметности у Београду и Сенату Универзитета уметности у Београду

ИЗВЕШТАЈ

Биографија кандидаткиње

Милица Вучковић, рођена је у Београду 1989. године.

Основне и мастер студије завршила је на Факултету примењених уметности у Београду, на одсеку зидног сликарства. Добитница је стипендије Darmasiswa програма, помоћу које је 2009. похађала једногодишње усавршавање у Индонезији на факултету Politeknik Negeri Bali, одсек arts & crafts. Од 2012. године активно самостално излаже, а учествовала је и на неколико колективних изложби. Од 2014. члан је уметничког удружења УЛУПУДС са статусом самосталног уметника. 2014. године издала је збирку кратких прича под називом „Рој“ (Апостроф) коју је сама и илустровала. 2017. године освојила је прво место на регионалном такмичењу за кратку причу, „Бибер“, са причом „Једу људи и без ногу“. 2019. Године издала је роман „Болдвин“ (ЛОМ) са којим је

ушла у два најужа избора – за награду Витал и за награду Биљана Јовановић, 2021. објављен јој је други роман „Смртни исход атлетских повреда (Booka). Хонорарно ради и као асистент сценографа у Народном позоришту и у Београдском драмском позоришту. Интересује је класно питање и културолошке разлике у оквиру истог.

Самосталне изложбе

- 2012. Прва самостална изложба, *Милица Вучковић – представљање*, Културни центар Чукарица, Београд
- 2013. *Dreamland*, Културни центар Чукарица, Београд
- 2014. *Упознавање*, Културни центар Нови Сад, Нови Сад
- 2014. *Говздена кап*, Културни центар Чукарица, Београд
- 2014. *Рој*, изложба слика и промоција књиге, Галерија „Штаб“, Београд
- 2015. *V - Пет*, Установа културе „Пароброд“, Београд
- 2017. *1/3*, Оставинска галерија, Културни центар Магацин, Београд
- 2019. *Друго ја*, Српско културно друштво Просвјета, Загреб
- 2019. *Овде немаш шта да видиш / Nothing to see here*, Културни центар Барака, Београд
- 2021. *Када кажеш уметност, на шта тачно мислиш*, Музеј примењених уметности, Београд

Колективне изложбе

- 2012. Дипломска изложба, Музеј примењених уметности, Београд
- 2012. *Хајде обрадуј дан*, Mikser house, Београд
- 2013. *Од идеје до реализације*, СКЦ Београд
- 2014. Изложба мастер радова, Дом омладине, Београд
- 2021. *Док 10*, Установа културе Пароброд, Београд

Сценографија

- 2014. *Отело*, режија Паоло Бајоко, Народно позориште у Београду, Београд – асистент сценографије

- 2015. *Моје дете*, режија Ана Ђорђевић, Београдско драмско позориште – сценограф
- 2016. *Норма*, режија Ђанкарло Дел Монако, Народно позориште у Београду, Београд – асистент сценографије
- 2017. *Последњи рок*, режија Велариј Кирилов, Београдско драмско позориште, Београд – сценограф

Анализа, оцена и критички осврт докторског уметничког пројекта Милице Вучковић, „Перцепција уметничког дела код класно различитог посматрача: интерактивна изложба слика и просторних инсталација“

Уметничко-истраживачки пројекат „Перцепција уметничког дела код класно различитог посматрача: интерактивна изложба слика и просторних инсталација“ пружа нам широк угао сагледавања уметничког дела и његовог положаја данас, ван оних позиција из којих сами некада нисмо у могућности да се изместимо. Иновативним и смелим интервенцијама при самој изведби пројекта, кандидаткиња са високим нивоом креативности компонује како и саме елементе рада тако и посматрача који постаје део пројекта, давајући самом пројекту важан интердисциплинарни карактер. Усмеравање ка социологији уметности, изнова превазилаженој дисциплини која у тачним историјским тренуцима проналази свој пут назад је симптоматична за савремено доба, а управо то и јесте контекст у којем се кандидаткиња креће. Ликовна уметност на нашим просторима одавно је на периферији друштвеног фокуса услед свеprisутности дигиталних медија и одсуства културне политике, ликовне критике и здравих структура у области уметности. Зато, ауторка се фокусира на перцепцију дела и на начин на који публика, односно различити друштвени стратуми, то дело перципирају, па самим тим како дело учествује на обликовање исте те публике. Анализом коју ауторка спроводи кроз различите уметничке медије, од традиционалних до савремених, она покушава да пронађе универзални уметнички језик којим би могла да комуницира са посматрачем без обзира на његову класну основу, увидевши да су управо класне разлике и разлог различите перцепције уметничког дела и место разилажења посматрача. Желећи да пронађе ону уметничку форму која би задржала традиционалне уметничке вредности, али која би имала и савремене

уметничке облике, ауторка спроводи овај истраживачки уметнички пројекат.

Рад се састоји из три јединице које су засноване на једној теми – композицији са четири акта око постављене трпезе. Ауторка није случајно изабрала акт и трпезу, као ванвременске мотиве уметности који упорно истрајавају. Акт као ултимативна ода уметности о човеку, његовој несавршеној природи, симболу чулности и трпеза као дарови природе, богова, слава живота, много је асоцијација, „Доручак на трави“ и „Вечера у Емаусу“ само су неке од многих. Актови у мирном ставу без наговештаја покрета упућују на искуство композиције, студије ставова, односа модела и уметника недвосмислено наглашени као симбол традиционалног сликарства. Важан потез је тај што ауторка у свом раду све ликове окреће ка оку посматрача, чиме још једном подвлачи чињеницу да је фокус дела управо – публика.

Први сегмент у виду репринта фотографије композиције на платну монументалних димензија, потписан техником уља на платну, реферише на Бењаминов есеј и опомиње нас на трајну актуелност култа ауре уметничког дела. Сам податак да је дело у форми високог реализма оно које је у овом пројекту добило улогу музејског експоната игра се са претпоставкама да у најширој уметничкој публици идеално опонашање природе остаје као једини критеријум. Зато, у другом сегменту рада ауторка исту композицију смешта, поново, у оквире штафелајне традиционалне слике, али овога пута прилагођавајући ликовни језик оку ликовно освешћеног посматрача, уводећи сопствени ликовни језик. У овом сегменту рада највише се види ауторски рад конкретно у пољу сликарства, где аутентичним техникама и сликарским процесима ауторка решава питање површина и форми, градећи сада већ препознатљиви ликовни стил. У овом делу пројекта уочавамо транзицију из традиционалног у модерно, али оно модерно које је и даље у оквирима традиционалног. На тај начин ауторка уводи посматрача у нову сферу уметничког израза. У трећем сегменту рада је сама композиција постављена у изложбеном простору као приликом израде дела. У виду синтезе просторне инсталације и перформанса, ауторка предаје своју композицију публици у сировом стању. Тек на овом месту публика може рашчланити шта су били избори уметника и шта је уметничка интервенција. Тек на том месту долази до избора саме публике. Који ликовни медиј је најприступачнији публици, које је дело најпопуларније или да ли су то уопште три дела или их треба посматрати као једно. Социологија уметности не одлучује о вредности уметности, већ трага за пореклом стила, па тако и ауторка не намеће публици одређени стил, већ публици нуди да дела перципирају по свом сензибилитету, а она њихову перцепцију анализира.

Саставни део овог истраживачког пројекта била је анкета спроведена током изложбе, на основу које је ауторка дошла до значајног запажања, односно до за овај рад насушне чињенице да у перцепцији уметничког дела код посматрача постоје одређене законитости. Наиме, истраживачки рад је показао да одређене групације у публици, људи сличног образовања и класне и друштвене позадине, показују сличан афинитет према уметничком делу, односно уметничкој форми.

Правећи синтезу теоретског знања које је у овај рад инкорпорирано, практичног уметничког рада, односно ауторског рада, и социолошког истраживања, кандидаткиња овим пројектом отвара важно питање, а то је питање – на који начин се повратна информација публике преноси на уметнике и колико учествује у њиховим будућим изборима, преиспитивајући, тако, улогу и позицију уметности у једном друштву, што овај пројекат чини драгоценим како у домену личног и естетског, тако и у домену друштвеног и општеважећег.

Чланови комисије:

1. Марко Лађушић, редовни професор ФПУ, Београд, председник комисије

2. Мр Мирослав Лазовић, редовни професор ФПУ, Београд

3. Др. ум. Драган Здравковић, ванредни професор ФПУ, Београд

4. Др. ум. Димитрије Печић, редовни професор ФЛУ, Београд

5. Мр Даниела Фулгоси, редовни професор, ФПУ, Београд, ментор